

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.

2022.12.11.

Tartalom:

15. BESZÉLGETÉS LILIVEL.

Miről szól ez a tanítás: „Minden gondolat, amivel rám gondolsz, finom szál. Finom, lehelet vékony. És mégis ellensúly ezer és ezer kötélre,”

Mi az, amivel a föld húz magához?

Milyen kötél húzza az ember karját?

Örömnep

2022. december 11.

János: Kedves Testvérek!

Nagyon nagy szeretettel köszöntök mindenkit, a 2022 december 11.-i Örömnepünk alkalmából. A mai nap a Lilivel való beszélgetéssel fogunk foglalkozni. Ehhez az anyaghoz a Pisti elküldte a gondolatait, mivel személyesen nem tud részt venni, nem tud itt lenni velünk. Majd mindig az ő gondolatait is hozzátéve fogom felolvasni az anyagát. Mielőtt elindul a Jézusra való emlékezés, meghallgatjuk Márti imáját.

Márti: Édes Istenem! Köszönöm, hogy a mai vasárnap is itt lehetünk, Rólad beszélgethetünk és Rád emlékezhetünk. Az életünk kenyere vagy. Élő kenyér, mindennapi kenyér. Élő kenyér, mert élet csak Veled és Általad van. Mindennapi kenyér, mert a Veled való kapcsolatunk olyan szinten tölti be az életünket, hogy szinte nélküled már semmi sem történhet velünk. Köszönjük, hogy mi ezt megláthatjuk és Veled élhetjük az életünket. Köszönjük, hogy ma is új kenyérrel fogsz táplálni bennünket, és ahogyan az angyal tanítja, az minden éhséget csillapít. Kérlek, áldj meg bennünket, hogy azt az újat, amit felkínálsz ma nekünk megérthessük, beépíthessük az életünkbe, és tovább vihessük a Feléd való törekvésünkben. Ámen.

Ámen.

János: Köszönjük szépen.

Kata: Megemlékezés Jézusra:

Új törvényt hirdesetek!
Mi lehetetlen volt, az lehet.
Mi érték volt, szerte hull.
Mi lényeg volt, vízbe fúl.
Semmibe múl minden, mi volt. (87.b.447.o.)

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

LEGYETEK ÚJ EDÉNY!
ARANYKEHELY!
ÁTLÁTSZÓ ARANYKEHELY,
MELYBEN HELYET LEL,
ÖRÖK ÉLETET LEHEL
AZ ISTENI SZERETET. (88.b.451.o.)

János: Testvérek van-e valakinek mondanivalója, ami a mai témánkon kívül van, amit szeretne elmondani. Nincs. Akkor a felkínált 15. beszélgetés Lilivel való szöveget fogjuk vizsgálni. Akinek van gondolata, aki készült ebben a témában, azt meghallgatjuk.

Ildikó: Számomra ez egy nagyon kedvelt tanítása az angyalnak. Egyrészt, mert nagyon érthető, hogy amit itt mond, hogy aki rá gondol az Istenre, az egy finom szál. Ez számomra könnyeket csalt a szemembe.

János: Elkezdem az első mondattal. 15.beszélgetés Lilivel. (87.o.)

Minden gondolat, amivel rám gondolsz,
finom szál.
Finom, lehelet vékony.
És mégis ellensúly ezer és ezer kötélre,
amivel a föld húz magához.

Ki mit ért ezalatt, miről szól a tanítás?

Kata: Az angyallal való kapcsolatával indít, mert amennyiben az ember már tudja azt, hogy nincs egyedül, mert számára ott van az angyal. És amennyiben erről nem feledkezik meg, tehát amikor Rá gondol, - mint egy adókészülék, az angyal pedig mint egy vevőkészülék - kapcsolatban vannak. Az angyalnak mindenről tudomása van, és azzal biztat, hogy az a gondolat, legyen az bármilyen vékony, amit feléje küldünk, az ellensúly mind arra a földi teherre, nehézségre, feladatra, ami a földhöz húzza, amit annak él meg.

János: Köszönöm. Következő!

Márti: Nagyon szemléletesen és érthetően fejezi ki az angyal ezt az éles kontrasztot, ami az emberben a szellemvilág, illetve az anyagvilág közötti különbözőségben van. Ez a szellemi szál rettentő vékony és ezzel fejezi ki azt, hogy az a súly, amivel az ember itt megéli az anyagiságát a földi létezésében, hogy az mennyire súlyos. Nyilván ez így van, a földnek vonzó ereje van, ami húz magához.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Dolgozik a gravitáció, attól függ, hogy fizikai vagy lelki.

Ivett: Nekem az jutott eszembe, hogy milyen magától értetődő természetességgel jelenik meg az embernek és az angyalnak a kapcsolata. Az ember nem is gondolná a hétköznapi életében, hogy a gondolatnak ilyen teremtő ereje van. Ha csak az angyalra gondolok, vagy eszembe jut, az már mennyi mindent ellensúlyoz ebben az anyagi világban.

Timi: Engem is ez a szellemiség volt, ami megragadott. Amit Márti is elmondott, hogy az anyag, mint olyan, gravitáció, súly, de a mi számunkra ennek van egy másik változata is. Minden ember lényegileg egy szellemi lény. Ha a szemléletét az anyag tölti ki, akkor ez lehúzó erő, de ha az Jézusra fordítja a szemét és meglátja ezt a csodálatos teremtő világot, akkor az, mindenféle nehézséget, amivel a földi élete vonzza, azt ellensúlyozni tudja. Nem csak arról van itt szó, hogy az anyagban élni nehéz, hanem arról is, hogy az ember az élete értelmét hol találja meg, hová fordul segítségért.

Kata: Ebben a kölcsönös kapcsolatban az embernek lényeges azt tenni, hogy rágondol az angyalára.

Márti: Az anyag az vak, az ember figyelmén múlik az, hogy merre irányítja.

János: Azt mondja az angyal, minden anyag. Azt mondja, hogy a gondolat is anyag.

Márti: Azt mondja, hogy az anyagnak számtalan minősége van, nagyon sok. Azt mondja: *Finom, lehelet vékony.*

János: Az nem csak a minőségére utal, a sűrűségét is jelzi.
Pisti a következőt írta, mondom a szöveget.

„Minden gondolat, amivel rám gondolsz,

egy - egy finom szál. **Kapcsolat, ami összeköt minket. Összeköt eget és rögöt.**

Finom, és leheletvékony.

És mégis ellensúly ezer és ezer kötélre, amivel a föld húz magához. **Mert erőt kapsz általa.**”

János: Van-e még valakinek gondolata ehhez

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Az angyal tanít arról, hogy az erőnek két iránya van. Le és fel, és rajtunk múlik, hogy melyiket válasszuk.

János: Nekem egy történetem van, amit szeretnék a magam oldaláról elmondani, hogy mit éltem meg, hogy éltem meg azt, ami tegnap történt velem. Még a mai napig is hol a hátam borzong a rettenettől, hol pedig belehalok az örömbé, hogy van Isten. Kicsit kivagyok fordulva az eseménytől magamban. Autóval mentem a piacra és majdnem elgázoltam egy embert. Egy hajszál választott el tőle. A sarokról kifordult, nem nézett se jobbra, se balra, ment át a zebrán keresztül. Én általában lassan megyek, de eső után volt, csúszott az út, padlófék, egy fél méter volt, hogy megálltam, rádudáltam, még neki állt feljebb. Egy hajszál választott el, hogy elüssöm. Később tudatosult bennem, hogy ez a hajszál, ami elválasztott attól, hogy elgázolja az autó, az volt maga az Isten. Erre a felismerésre nem tudok mit mondani minőségileg, vagy tartalmát tekintve, mert eszembe jutott az, hogy az életem során hány és hány olyan dolog volt, amikor egy hajszál választott el attól, hogy olyan történjen, amit én nem szeretnék, hogy megtörténjen. Nemcsak az autó, hanem bármilyen más esemény vonatkozásában.

Arra jöttem rá, hogy az a hajszál, ami elválasztott az eseményben attól, hogy megtörténjen, az mindig az Isten volt. Az a hajszál, az a lehelet vékony hajszál. Arra jöttem rá, hogy erre a finom, lehelet vékony szádra, ami, ha rajtam múlik, eltéphetetlen hajszál. Erre lehet építeni. Ráépíteni az egész életemet, a gondolkodásomat. Ebben bízhatok és ez nekem a Minden, ez a pici vékony hajszál. Ekkor még inkább megértettem ennek a Lilivel való beszélgetésnek az elejét: ha rám gondolsz, akkor az a finom lehelet vékony hajszál, mennyire ellensúly ezer és ezer lehúzó kötélre, amelyben, ha arra gondolok, ha megtörténik, akkor mi lett volna. De nem csak ebben az esetben, hanem bármelyik másik esetben. Amikor az ember ott áll egy döntés előtt, hogy itt döntsek, erre menjek vagy arra menjek, ezt döntsem vagy azt döntsem és csak egy hajszál választja el attól, hogy a rosszat válassza.

Én azt hiszem és talán nem nyúlok mellé, ha azt mondom, hogy mindenki életében előfordulnak ilyen események, hogy amikor megjelenik ez a hajszál az életében, akkor nyugodt szívvel állíthatom, hogy ez maga az Isten. Most nem az a kérdés, hogy angyal formájában vagy ilyen formában vagy olyan formában, de ez, maga az Isten. És így válik a számomra ellensúlyá. Szinte hihetetlen, mekkora támogatásban, védelemben, őrzésben vagyunk, irányításban vagyunk, ha egyszer valóban a szívünket, a lelkünket hiteles módon odaadtuk Neki.

Persze történhetett volna másképp is és akkor sem mondhatnám azt, hogy Ő nem az én Istenem, de akkor azt kellene gondolnom, hogy valami miatt ennek velem meg kellett történnie. Valamire tanítani akar. Kicsit úgy néz ki a dolog, meg kellett történnie ennek velem, hogy ezt a néhány sort, nemcsak

még jobban megértsem, ha nem, hogy át is éljem. Az ember számára a földi élet vonatkozásában nem az a non plus ultrája annak, ha megért egy Igét, megért néhány tanítást, hanem van ennél több is. Amikor szívéből, lelkéből átélve, a dolgokat megtapasztalva, tud rá példákat mondani a saját vagy mások életéből, mindenféleképp érintve van az ember ebben. Amikor arról beszélünk és megértettük értelemmel, hogy ha az angyalra gondolunk, ha az Istenre gondolunk, akkor az egy kapcsolatszál. Abban a pillanatban nem egy akármekkora pillanat szál, amely lehet nagyon halvány, nagyon vékonynak mutatja magát, mégis képes, ezer és ezer nehéz és súlyos döntés, probléma, gond és teher ellenére, ellensúly lenni.

Ivettnek nemrég egy beszélgetésünkben azt mondtam, hogy mind arra a problémára, ami nem kis súllyal, teherként nehezedett rá, hogy ez a mi életünk egy kaland. Nem én találtam ki, Myersnél vagy Allan Kardecnél olvastam, hogy így is fel lehet fogni, hogy ez egy kaland a szellem számára. Amikor nem a gonoszságát akarja kiélni vagy más egyéb negatív tartalommal megtölteni az életét, így is fel lehet fogni. Amikor azt mondja az angyal, hogy ez egy játék, nem messze van a kalandtól. Nem szükségszerű bele rokkanni ezekbe az eseményekbe, hanem mennyivel boldogítóbb, ha az ember már tud hinni. Ehhez a szöveghez való hozzászólásom nekem ez a történet lenne, melynél aktuálisabb eseményt ehhez a szövegrészhez elképzelni nem tudnék. Tiétek a szó!

Kata: Ha a tanítvány és bármelyikünk megéli egy hasonló eseményt, mint amiről beszámoltál, az történetesen megéli az Isten kegyelmét, megéli azt a hatóerőt, amely csak Általa lehet, vagy megéli azt a jelenléte, melynek az élménye olyan eleven, úgy bele tud égni jó értelemben, hogy ha bármikor újra erre gondol egy újabb feladat előtt, egy nehézség előtt, akkor mindjárt feltölti ennek az élménynek az ereje. Nagyobb bizalommal fordul az Isten felé, hogy az előtte álló feladatot közösen oldják meg.

Márti: Ez a lehelet vékony szál, mindent felülír. Ha ez maga az Isten, akkor nyilván ez így van.

Timi: Amit említettem az elején, hogy egy lelki segítséget kellett nyújtanom valakinek, az is egy hasonló történet volt. Ő nem jár közénk, egy másfajta szemléletmód jellemzi, ami megmutatkozott a környezete iránti reakcióiban és abban, ami a környezetében történt. Lényege a dolognak, hogy valakinek a hibájából ez a számomra közeli és kedves személy majdnem meghalt. Szerencsére a végén megmenekült. Csúnya történet volt, ennyit megtudok belőle osztani.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Részemről az volt a reakció, hogy bármi történt: Jól vagy, orvos látott, hogy lépsz tovább, mi lesz most? Ebben igyekeztem a meghallgatásomat, a szeretetemet adni. Abban támogattam, szegény sokkos állapotban volt, hogy forduljon pszichológushoz, szakember segítségét vegye igénybe és lépjen túl ezen, ami történt. Valahol bennem rögtön ez a szál indult be és mondtam is neki, mert már láttam, hogy sok figyelmeztetést kapott, hiszen közelről ismerem őt, hogy: „Vedd észre, valamin változtatnod kell! Én nem tudom helyetted megtenni, a te életedről van szó. Vedd észre, mert most majdnem meghaltál. Ami volt, azt temesd el és kezdj újat.” Ebből valami átment neki, vagy a szeretetemet érezte, de ott volt mellette a lánya, aki automatikusan a világ szavait hozta: „Meg kell találni, meg kell keresni, fel kell jelenteni, bosszút kell állni, meg kell verni, aki ezt tette.” Én erre csak annyit mondtam: Ide figyelj! Azt akarod, hogy édesanyád még tovább ebben éljen, ami most történt vele? Erre azt mondta, hogy: Nem. Tehát amit az elején mondtam, hogy egy eseményből az Isten felé nézek vagy lefelé nézek az anyagba, a sötétségbe. Vagy meglátom azt a vékony szálát, ami meg tud tartani még akkor is, ha valaki majdnem meghalt, de bármilyen más helyzetben is azt keresem, ami előre visz. Ha lefelé nézek, akkor a bosszú, a halál, a büntetés, a pusztítás az, ami lehúzó, ami nem visz előre. Vagy önmagamot ölöm meg szép lassan, a bűntudat által, hogy mit rontottam el, mit nem csináltam jól.

János: Köszönöm hallatlanul csoda maga az Isten lelke, mert valahol azt élem meg Kata, hogy a Timi adta meg a választ neked arra a felvetésre, hogy Jézus történetében: *Ha kényszerítenek egy mérföldre, menj vele kettőre.* Mit jelent az ember életében, hogy az miről szól. Erről. A másik meg az, hogy mondhatom-e azt, hogy végül kivétel nélkül minden esemény, legyen az pozitív vagy negatív, az Isten oldaláról egy meghívó az ember felé. Átveszi, vagy nem veszi át ezt a meghívót, az egy más kérdés. Van, amikor táviratként érkezik, hogy gyorsan oda jusson, de mindegyik a kapcsolatról, vagy a kapcsolatnélküliségről szól.

Kata: A múltkor azt mondtam, hogy minden történés elsősorban nekünk, a tanítványnak a bizonyágtételéről szól, hogy amit eddig tanultunk, abban tudunk-e tovább menni, a „több” felé menni, vagy leragadunk.

János: Én a „több” szóval vitatkoznék.

Kata: Ezt már a múltkor is mondtad. Egyet előre lépni abban, amiért itt vagyunk a földön. Értjük miről van szó.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Jó. Nem baj, nincs vele semmi gond. Értjük mi ezt, csak hogy még jobban értsük, hogy miről van szó.

Ildikó: Nekem több ilyen esetem is volt és borsószik a hátam amikor eszembe jut, mert amikor velem történtek, ott sem lehetett más, csak az angyal vagy a Jézus segítsége, az a bizonyos vékony szál. Egyet elmesélek. Még dolgoztam, amikor rendszeresen a Csömöri úton jártam át, ahol még akkor nem volt lámpa és a buszmegállóhoz siettem. Jött egy teherautó, amiben ketten ültek és nem gondoltam, mert nem látottam, hogy a teherautó után jön vele összekötve egy pótkocsi vagy utánfutó. A kocsiiban ülő férfi látta, hogy én ott állok és félrefordította a fejét, ami azt jelentette a számomra, nyilván az angyalom jelezte ezt, hogy a teherautó utána ott van ez a szerelvény. Ha én akkor egyet lépek, akkor kész, nagyon megsérültem volna. Valóban így van, ez az emberhez egy annyira közel álló figyelmeztetés és az angyalnak ez a felvetése, hogy a vékony szállal magyarázza ezt, ami végső soron az, hogy az Isten mindenhol ható.

János: Miért van így megfogalmazva az, hogy az éggel való kapcsolatunk egy finom lehelet vékony szál, a földdel való kapcsolatunk pedig kötél.

Ivett: Mert az ember számára nem annyira kézzelfogható és látható, hanem ez a fonal az ember oldaláról a hitén keresztül tud megvalósulni.

Ildikó: Azt gondolom, hogy a földi életünk egy próba, úgy ahogy van az egész, és ha nem kötél lenne, akkor nem tudnák azt választani.

Kata: Amikor a szellem az anyagtести formát választja az egy nehezebb és sűrűbb közeg a számára, de ugyanakkor a szíve mélyén a felső kapcsolat mindig megvan, amit az anyag nagyon el tud takarni.

Timi: Én úgy élelem meg, hogy az Isten nem erőszakos, nem agresszív. Az anyag az. De ezt nem tudom megmagyarázni.

János: Értem a párhuzamot.

Márti: Föld a kísértések és az anyag világa, krampusznak az országa.

János: A kötélben se krampuszt, se kísértést nem látok.

Márti: A kísértés ezen az oldalon van, az anyagvilág oldalán.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Te most azt mondd, hogy a szellem amikor vállalja az anyag testben való öltözést, akkor a kísértések és az ördög világába való menetelt válassza.

Márti: Próbátételt válassza.

János: De a kísértéssel és az ördöggel?

Márti: A lelkiületének az felel meg, hogy itt éljen.

János: Mit szóltok hozzá?

Ivett: Az jutott eszembe, hogy itt az a nehézség, hogy az anyag eltakarja a szellemet.

János: A Márti felvetéséhez van-e valakinek hozzászólása?

A. Kati: Nem az, hogy egyetértek, de valószínű tisztában van vele az emberi szellem, aki a földre jön. Meglepetésként éri, de előre tudja.

Ildikó: Úgy gondolom, hogy az embernek a sorsra, az élete, életvitele, nincs megírva, mert akkor az furcsa lenne. Az ránk van bízva. Nem gondolom, hogy ott lennének kísértések. A kísértések itt vannak a földön. Mi alakítjuk az életünket, attól függ, hogy milyen helyzetekbe visszük magunkat és milyen lelkiülettel vagyunk. Ez mind ránk van bízva.

János: A Márti felvetésére én azt fogalmaztam meg, mi a szellem földi viszonylatok közé való leszületésének az oka, a szándéka? Márti azt fogalmazta meg, hogy a kísértések világába jön le és ő ezt tudja stb. A múltkor már erről beszéltünk és jutottunk is valamire. Miért születik a szellem a földre, a Kata akkor mondta a választ.

Kata: Azt gondolom, azzal, hogy a szellem a földi létet vállalja, ide örömmel jön, mert egyfajta területen biztos, hogy előrelépést vállal és annak csak itt van a beteljesülési lehetősége. Tehát, tudjon egyet előre lépni.

Timi: Az a válaszom, amit az angyal tanítás is mondd, hogy át kell szellemíteni az anyagot. Ha ezt tovább gondolom, akkor ebből az következik, hogy valami hiány kell legyen benne, amit bele kell vinnem. Tehát egy olyan helyzetbe kerül az emberi szellem, amit be kell töltenie.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ez csak te látod így. Mondjuk egy Zelenszkij így született-e le? Végsősoron így van, de egy szellem, aki most született le a földre, aki semmit nem tud erről, az nyilván ebben nem gondolkozik. Mégis oka van annak, hogy idejön. Amit a Kata már fejtegetett, végül egy mondatban, hogy arról a szintről, amin van, előre tudjon lépni. Nem kérdés, hogy merre, mekkorát és hová, hogyan oldja meg, de az Isten mással nem engedheti le. Azzal nem, hogy több rosszat csináljon, ezzel a szándékkal nem engedheti ide. Ha lefelé akar menni, akkor oda elengedi, de nem a földre. Azt mondja a Allan Kardec, hogy minden léleknek van lehetősége arról a szintről, ahol éppen szellemileg éli meg magát a másvilágon, fölfelé és lefelé menni. Sokan vannak, akik lefelé mennek. Az Isten erre is ad lehetőséget. De normális viszonylatban az Isten a szellemet arra engedi el, hogy előre tudjon egyet lépni a jóban. Mindegy, hogy milyen vonatkozásban. Ha ez így van, úgy tűnik, hogy akkor ő nem azt látja, hogy a kísértés világában van, mert ez a föld nemcsak a kísértés világa, az élvezetek világa is, az Isten világa is.

Kata: Nem feltétlen szükséges, hogy a gonoszságban menjen mélyebbre, például nagyobb hatalmat akar, nagyobb gazdagságot akar, lehet a testi örömeiben akar még többet, és sorolhatnám, mert rengeteg szelete van még a földi életnek, ami az Istentől még távolabb viszi, nem pedig közelebb.

A. Kati: Én is arra gondoltam, hogy fejlődni jön a földre, hogy megoldjon valamit jobban, jobbá váljon. Dehogy a kísértés világába jön, ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Nem mindenkinek egyforma mértékű dolga van a kísértéssel.

János: Mit jelent, hogy a kísértések világa?

A. Kati: Azt, hogy folyamatosan jó és a rossz között kell választania és könnyebb a rosszat választani.

János: Mi a rossz?

A. Kati: Tudom, hogy nincs jó és rossz, a gondolkodás teszi azzá. Amiről rosszat gondolok.

Kata: Az angyal tanít erről, hogy ezek a kísértések a saját gondolataink érzelmeink, amelyek az anyag felé fordulnak, nem pedig a szellem felé.

Ildikó: Allan Kardec-re visszautalva, még ott is, ezek szerint mindenhol az ember döntéséről van szó.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Nálam is kardinális kérdés ez, mert a gonosz emberek világában élve, ez nekem nagy kérdésem volt, nem is olyan rég, hogy hogyan akarnak ezek a jóban előre lépni, amikor olyan megveszekedett gonoszul tudnak élni. Nehéz azt elhinni, hogy idejön az ember azért, hogy jobba váljon és a világ dolgai elkábítják és elviszik. A kísértések világával kapcsolatban, nekem az jutott eszembe, hogy az él meg kísértést, aki már az Istenhez tartozik. Az, aki az ördöghöz tartozik, annak az-az övé, tehát számára, amiben él, az a sajátja. Aki az Istenhez tartozik az próbál a jóban élni. Én élek meg kísértéseket, nehéz időszakokat, lehet ezt próbának is nevezni, de mindezt már akkor tudja az ember, amikor ezen túl van és képes józanabban látni ezeket az eseményeket, távolabbról látni, értékelni és képes később esetleg hálát adni érte.

János: Köszönöm szépen. Lassan, lassan kibomlik ebből valami.

Én ezt annak idején az Ivettnék úgy próbáltam megfogalmazni, ahogyan én látom. Hitem szerint számtalan, felfoghatatlanul sok világ van, ilyen földszerű. Különböző anyagi, szellemi minőségű bolygó áll rendelkezésre a szellemi lényeknek a változásra. Tudatosan nem a fejlődésre szót használtam, mert azt a lélek dönti el, hogy fejlődni akar, vagy visszafejlődni, tehát a változás kérdését. Úgy látom a földet, mint bolygót, ebben az elképesztő sokaságban, amelyek nincsenek messze a legnagyobb sűrűségű bolygóktól és ide többnyire azok a szellemi lények születnek, akiknek itt van először találkozási lehetőségük arra, hogy válasszanak a jó és a rossz között. Ezért született ide le Jézus. Annak idején felvetődött a kérdés, hogy Jézus mindenhová leszületett-e, minden bolygón megjelent-e? Nyilván ez szükségszerűség kérdése. Ott, ahol esélye sincs a jobba válásnak, mert valaki még mélyebben van, ezt úgy hívják, hogy pokol. Mindegy, hogy anyagi vagy szellemi pokol, ahol az őhöz hasonlóak és egyivásúak vannak, ott a fénynek semmilyen vonatkozásban nincs esélye.

Az Isten ott jelenik meg, ahol esélye van annak, hogy a világosságot válassza valaki. Úgy néz ki, hogy a Föld, ezen bolygók egyike, mert honnan tudnám, hogy hány van, meg hogy mint van, ahol a szellemi lény választhat a világosság és a sötétség között. Választási lehetőség a bolygó, az Isten ígéjének megjelenésére. Már kitisztáztatok, hogy valóban a kísértés azoknál kísértés, akik már döntöttek a világosság mellett, mert aki benne él a sötétségben, az övéit, miért piszkálná a gonosz. Hiszen, még Jézus is azt tanítja ebben a vonatkozásban, ha valaki a saját országára támad, meghasonlik. Nem támad a saját házára ott, ahol a saját ívásúak vannak. Nyilván, a gonosz, azt kérdezi meg, aki már a fény gyermeke, valamilyen minőségében. Mindegy, hogy egy hajszálvékony szál az, ami oda tartja, de már az ő életében megjelent a fény és vissza akarja tartani. Ez természete ennek a világnak, velejárója ennek a világnak, a döntés velejárója. Mindig az a kérdés, hogy én valóban szembesülni tudjak azzal, hogy a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

döntéseim mennyire valósak. Hány és hány szellem ember jön le azzal a szándékkal, ha a világ leggazdagabb embere lehetne, hány és hány emberen segítene. Erre azt mondja az Isten, rendben van, menjél. Meg is történik és kész, a végén kiderül, hogy mindaz, amit úgy gondolt, abból semmi nem valósult meg, vagy nem sok. Vagy így, vagy úgy, mert nem ismeri még sem az Istent, sem önmagát, ebből kifolyólag nem tud jól dönteni. De meg kell tapasztalnia. A megtapasztalás segíti őt ahhoz, hogy rálásson valamire, hogy milyen az Isten és hogy ő kicsoda és milyen. Úgy látom, mindig cél, az önismeretre jutás.

Kata: Azt gondolom, hogy minden teremtett szellemi lény számára állapotok és változások vannak. Nyilván más az embernek, ahogyan a János is mondta, hogy milyen sűrűségű közegbe születik és más a teremtő világ szellemi lényének, ahol szintén állapotok és változások vannak, de ott a szeretetnek, a fénynek, az egységnek más-más minőségében élik meg magukat, vagyis a különböző állapotokat és változásokat.

János: Úgy szoktam ezt megfogalmazni, hogy vannak emberek és ezek többségében azok, akik itt a Földön otthon élik meg magukat, itt a helyük. Én nem tekintem az otthonomnak ezt. Az én otthonom nem itt van. Az én otthonom az Istennél van, de idáig is el kellett jutnom. Abban a világban fogalmazódott ez meg az én számomra, ahol milliárd és milliárd azoknak a száma, akik valóban itt élik meg az otthonukat, itt is akarják azt felépíteni, fenntartani. Még inkább kiteljesíteni és mindenből meríteni úgy, hogy ő nem tesz hozzá semmit.

Na ennyit a felvetésedre és ez nem igazán azt célozza meg, hogy nem úgy van ahogyan mondod, csak hogy egy kicsit árnyaltabban lássuk ezt a kérdést, ne pedig véglegesen, hogy így vagy úgy. Ezek után az lenne a kérdésem, hogy mi az, amivel a föld húz magához? Ez biztos nem a gravitáció.

Ellensúly ezer és ezer kötélre, amivel a föld húz magához.

Kata: Ilyen a megszokás.

János: Aztán.

A. Kati: Kísértés.

Márti: Azért, mert amit kínál a széles út, kényelmes és egyszerű.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Mit akar az jelképezni, hogy amivel a föld húz magához?

Ivett: Mindaz, amihez az ember itt az anyagi világban valamilyen módon kötődik.

János: Mondhatnám úgy, hogy az anyagiság, mert a szellem az anyagiságban jelenik meg és ez az anyagiság a szellem számára például kínálja a fizikai erőt. Hisz hány súlyemelő vagy birkózó van, aki ezáltal erősnek és hatalmasnak éli meg magát. Csak az anyagi lehetőség tud felkínálni az embernek fizikai megvalósítást, mert szellemi mivoltával nem tud gyilkolni, nem tud erős lenni ezen a szinten, hogy a másikon uralkodjon. Tehát, nagyon-nagyon sok mindent kínál az anyagiság a szellem számára, az anyag világban való megjelenésében.

Ildikó: Én is így gondolom, de nemcsak negatív módon, mert szerintem itt a földi életnek az anyagban lehetőségei vannak a szépre, a jóra is.

János: Mondjál egyet, kettőt.

Ildikó: Megvalósítani azt a lelkületet, amiben él az ember és aszerint élni, az egy öröm. Nem?

János: Nagyon egyetértek. Ami által az ember könnyebben tudja megvalósítani önmagát, ha az Isten felé halad. olvastam olyan tanítást, vagy talán filmben láttam, de találkoztam vele, hogy az, ami megvalósul a Földön, az már réges-régen a másvilágon jelen volt. Akár egy műszaki eredmény, mint autók vagy szállítóeszközök, amelyek itt még csak a fejekben léteznek, de megvalósításra várnak.

Kata: Ez az idea.

János: Pontosan. A kérdés az, hogy amit a Timi említett az ember végső feladataként, hogy az anyagot a szellemmel egyesítse ennek nyilván kell, hogy útja is legyen. Ennek kell, hogy története legyen, amelyben az anyag természetét bizony át kell tudni látni, használni kell, mert mondhatom, hogy az ember számára minden eszköz, kivéve az Isten.

Igen.

János: Minden eszköz, hogy az Isten felé tudjon lépni.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Át kell fordulnia, hogy az anyag természete engem szolgáljon, ne én szolgáljak neki.

Timi: Nekem az jutott eszembe, mert nagyon szeretem a természet filmeket, de amit te is mondtál János, hogy mennyire fontos az emberek között is, hogy erős legyen, a hatalmon legyen. Ha megnézzük a természetet akkor azt látjuk, hogy a természet így működik. Az állatok között az erősebb megeszi a gyengébbet. A természet így működik és ezt az ösztönt az Isten tette bele. Akkor ez nem lehet rossz?

János: Ez a rend.

Timi: A növények is így működnek. Rácsodálkoztam, hogy az őserdőkben a hatalmas fákra felfutó élősködő növények, amelyek kiszívják és megfojtják a fát.

János: Vagy gondolj a fagyöngyre.

Timi: Nézzük, hogy milyen szép, milyen gyönyörű és ott is megy a harc.

A. Kati: A természeti filmekhez szeretném hozzáfűzni, hogy ugyanolyan rendezői koncepcióban készülnek, mint az akciófilmek. Sokkolják a nézőket.

János: Ami érdekes, ami nézőt vonz, de ettől még vitathatatlan, amit a Timi mond és igaz.

A. Kati: Lehetne olyan filmet is csinálni, amiben több kellemesség van.

János: Azt gondolom, az ember akkor téved, amikor az érzelmeit viszi bele az ember alatti világba. Kivetíti az emberi érzelmeit rá. Amikor azt mondja az ember, hogy az egyik állat a másikat meggyilkolja, hát ez a rend. Ez a táplálék lánc. A vegetáriánusok is erről szólnak, hogy nem eszem meg a húst, mert az egy állat, amit ezért el kell pusztítani. Az állat ezért van. Nem látja át, mert érzelemmel közelít hozzá és nem az értelmével. Márpedig ez a rend, az értelmével magyarázható jól. A mi nap, az interneten kerestem szociális intézményeket és a következőt láttam. Semmi különös nincs benne, hogy kiket támogatnak. Van egy állatvédő egyesület, amelyet mondjuk huszonötmillió forinttal, Isten tudja hány ember támogatott. Azt nem láttam, hogy a hajléktalanokat ennyivel támogatták volna. A közeli hírekben benne volt, hogy Orbán Viktor meglátogatott egy állat menhelyet. Nincs is ezzel semmi gond, de a hajléktalanszállókba még úgy tudom nem ment el. Tehát ha az érzelmeket

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

visszük bele ezekbe a területekbe, akkor ide jutunk, miközben azt valljuk, hogy az emberi életnél nincs értékeesebb. És lám, mégiscsak van a számukra. Akkor, amikor a hatalom a frontra küldi az embereket, akár akarnak menni, akár nem, akkor hogyan mondhatja, hogy nincs értékeesebb az embernél. Mert a harc fontosabb, mint az ember és folytathatnánk ezt a gondolatsort a végtelenségig.

Kata: Egyetértek abban, hogy mindig a helyén kell kezelni a dolgokat. Számtalanszor mesélnek a környezetemben állatokról, hogy milyen aranyosak, milyen szeretetreméltóak, milyen hűségesek, nem úgy, mint egy adott ember. Az a válaszom, hogy tévedésben vagy, mert az Isten az állatvilágot az embervilág alá teremtette, nem pedig mellé vagy fölé.

János: Számtalanszor hallottam, hogy mennyivel többet ér ez a kutya, mint egy adott ember. Visszakérdezek, hogy komolyan mondod?

János: Tehát, amivel a föld húz magához? Értjük akkor ezt a szöveget ugye?

Igen.

János: Kata akkor olvasd tovább.

Felemeled a karod - nehezen, - húz ezer kötél.

Milyen nehéz felemelni, de mily szükséges kis szolgálóm!

Nagyon figyelj!

Egész munkád magja ez.

János: Köszönöm. Mire tanít az angyal, milyen kötél húzza az ember karját?

Márti: Az anyagiság húzza lefelé.

János: Ennek nincs erkölcsi értéke, ezt az angyal nem fogja tanítani.

A. Kati: Például a lustaság.

János: Nem mondta az angyal, hogy a Lili lusta lenne. A Lilit tanítja.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Azt gondolom, mivel Lili mozgásművészetet tanít, ezért hozza ezt a példát. Ez a szimbólum azt jelenti, tegyed azt amiért itt vagy és amellettdönts. Ne azt nézd, hogy milyen nehéz, vagy mennyire nem nehéz.

János: Ezt te gondolhatod bele én nem látom ezt itt.

A. Kati: Később lehet, nem?

János: Én nem látom.

Ildikó: Különösen fontos ez a kérdés, mert azt mondja: *Egész munkád magja ez.* Tehát olyan dologról van szó, ami nyilván nem a kar felemelése, ez valóban csak egy szimbólum.

János: Nehéz felemelni, de szükséges. Az embernek magától értetődően éli meg azt, hogy felemeli a karját és nem is éli meg azt, hogy ez nehéz lenne.

Ildikó: Így van.

János: Legfeljebb az érzés, akinek fáj a karja, mert beteg. Mégis, ha a szellem oldaláról nézed, akkor ez bizony egy erőpróba. Energia szükséges hozzá, de azt, hogy ez nehéz felemelni vagy nem nehéz, azt mi dönti el? Azt gondolom, hogy a gondolkodásod, a látásmódod dönti el. Ezek gondolat kötelek, amelyek az embernek olyan tartalmakat adnak az adott szituációban, amelyek, mint lehetőségek valóban ott vannak, de hogy ez benned tudatosodik, hogy a karod felemelni nem könnyű, pláne, ha két tízkilós csomag van a kezekben, akkor meg még nehezebb. Az a fejedben tudatosodik, a gondolkodásodban és ez így van minden vonatkozásban. Ha te nehezen lépsz előre, akkor a gondolkodásod miatt lépsz nehezen előre, mert ott tudatosodott amikor valahová nem akartál elmenni és mégis menni kellett. Milyen nehezen mentél oda. Ez jól jelzi azt, hogy kötél köti az én lábamat, hogy nem akarok oda menni és mégis oda kell mennem. Hát ezek mind-mind gondolat kötelek, amelyek tudatosítják az emberben azt, hogy ezt most nehéz megtenni vagy még nehezebb megtenni. Nem az anyagiság a meghatározó.

Kata: Swedenborg ezt abban a vonatkozásban mondja el, hogy amikor az ember cselekszik, mint egy cselekszik. Ha a testedben valamilyen változás van, most történetesen felemeled a karod, ahhoz minden apró porcikád hozzájárul, mert tudja, hogy hasznot hajt, mert ami ebből származik jó, az a részekre és az egészre is vonatkozik. Másoknak is adsz és nem csak magadért teszed.

János: Minden sejtéd részt vesz.

Kata: Ő azt a szót használja, hogy hasznot hajt a „közösség” és a „saját” javára is, mert mindent, amit meg tudsz tenni annak a következménye a tiéd is.

János: Igen. A Pisti ezt úgy fogalmazta meg:

„Felemeled a karod - nehezen - húz ezer földi kötél.

Milyen nehéz felemelni, de mily szükséges kis szolgálom!, mert az anyagot össze kell kötni a szellemmel.”

János: Én speciel ezt nem látom, mert ez a híd szerep az én látásmódomban végső kiteljesedése az ember létének. Végső kiteljesedése a létének a hétköznapi életében nem jelenhet meg sem igényként, sem célként, sem megvalósításként.

Timi: De miért?

János: Mi szükséges ahhoz, hogy az ember ezt a feladatát be tudja teljesíteni? Az angyalt többek között azt mondja és majd később találkozunk ezzel: *Amíg, nem vagyunk egyek, nem tudunk emelni. (15.b.G. 83.o.)* Ki az, aki már itt a földi létben egygé tud válni az angyalával? Ezt az egy feltételt mondom, mert nem azt jelenti, hogy már megtörtént, hanem még nem tud emelni, azért nem egyek. Mi a feltétele annak, hogy az ember ennek a feladatának eleget tegyen, hogy ez beteljesüljön? Ez a végső feladata az embernek. Hogyan tudja megtenni?

Kata: Az, amit a könyv elején is tanít, hogy emelkedj, az a teljes ráhagyatkozásban és odaadásban bomlik ki. Ennek következménye lesz majd az egység. A kapcsolat ahogyan elindul és az emelkedés, a tanítás befogadása által jön létre.

Márti: A gondolkodás átalakítás, a hitünkben való előrejutás, amikor rálát arra, hogy mindenben meglátja ŐT.

János: Ez még nagyon az elején van. Én a végére kérdeztem rá, hogy mi a feltétele, hogy ez valóban megtörténjen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Timi: Én úgy látom, hogy ez a gondolkodás átalakítás egy korábbi lépcsőfok. Ennél már sokkal több az, amit a Kata mond és amiről a múltkor is beszélgettünk már, hogy akkor már nem én vagyok hanem *Ő*, nem én teszek, hanem *Ő* tesz.

János: Mekkora súlya van ennek a feladatnak? Mondhatom azt, hogy felfoghatatlan.

Ehhez képest az ember milyen szellemi szinten éli meg magát? Mondhatjuk, hogy nem éli még meg ott magát. Van még előtte út.

Timi: Nem kaptuk volna ezt a tanítást, ha nem lenne helyénvaló, ha nem lenne reális lehetősége. Az Isten nem ad olyat, amit nem tudunk megtenni.

Kata: Az angyal azt tanítja, hogy: *Az új áldozat, a kapcsolat.* Amikor azt mondja, hogy: *Van-e természetesebb valóság, mint hogy mi beszélgetünk?* Ez a kettő lefedi egymást és meg tudja valósítani azt, amit a feladata kíván.

János: Ebben is igaz lehet az, hogy valahonnan el kell indulni. Indulásban vagyunk. Ismerkedésben vagyunk. Abban az ismerkedésben, hogy barátkozzunk meg azzal a szemlélettel, azzal a tanítással, azzal a valósággal, azzal az Újjal, hogy az ember létének nem az a célja, amit eddig gondoltunk, hanem valami egészen más. Ahhoz, hogy ezt be tudja teljesíteni, ahhoz olyannak teremtette az Isten, hogy még az angyal sem látja, hogy milyen nagy.

Tehát én úgy látom, hogy mi még az ismerkedés szintjén, az elfogadás szintjén vagyunk, hogy az embernek ezt a valóját meglássuk, el tudjuk fogadni, elkezdjük kibontani. Az, hogy ezt, hogy s mint érti, mert hogy ebben valamit tenni tudjunk, ahhoz először szellemileg tisztában kell lenni azzal, hogy mit kell tennünk. Annak idején a Hang is elment egy karitatív irányba, mert hogy azt meg kell valósítani. A Gyurka bácsi volt ennek a gyakorlati szeretetnek a szószólója, annak ellenére, hogy elméletileg még nem tudták kitisztázni, hogy mi a szeretet, hogy mi a boldogság. Azt csinálták, amit valójában még nem tudtak, hogy mit csinálnak. Az ember először a fejében tegyen rendet, mondja a Hang is, hogy utána a szívében legyen rend. Abban a vonatkozásban, hogy tudja, hogy mit kell csinálni. Igazából ez nem sorrend kérdése, mert mondhattam volna azt is, hogy először a szívében kell rendet teremtenie ahhoz, hogy a fejében rend legyen.

Kata: Hogy az Istent, ne hagyja ki ebből.

János: Hogyne! Ezzel nem vitatom azt, hogy van, aki még ott tart, hogy először a fejébe kell rendet tenni és utána majd rájön arra, ha a szívében rendet

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

teremt, azután a fejében is rend lesz. De ezek a dolgok nem nélkülözhetőek. Még ott tartunk, hogy a rend felé törekszünk. Rendet teremtsünk a szívünkben, hogy kik vagyunk, hogy vagyunk és mint vagyunk? Hát, hogy fog megvalósulni? Majd, amikor eljön az ideje, hogy a megvalósulásra tudjuk a hangsúlyt tenni, akkor az Isten majd megadja nekünk mindazt, amivel ezt meg tudjuk lépni. Akkor majd döntünk. Döntünk, hogy lépem, vagy nem lépem. Ámulva találkoztam azzal a tanítással, amikor azt mondja, hogy azok, akik az Istennel való egyesülés állapota előtt vannak és döntenek, hogy megteszik vagy még nem teszik meg és egy másfajta szolgálatban élnek meg magukat.

Kata: Szerintem gyakorlatilag ez minden szintnél fent állhat az emberi szellem számára, hogy döntsön. Döntsön abban, hogy vállalja-e azt, amit felkínáltak neki, vagy még egyszer abban a körben fut és erősödik meg, ahol addig tartott. Azt mondom, hogy lehet ilyen, nem törvényszerű.

János: Lehet. Tehát ott tartottunk, hogy:

-húsz ezer földi kötél.

Milyen nehéz felemelni, de mily szükséges kis szolgám.

A föld bizonyos értelemben, megtévesztve húz magához az anyagságával?

Kata: Nem. Az a természete.

János: Miért nem?

Kata: Az ember oldalára nézve megtévesztő.

János: Mert eltakarja a szellemet. Még ebben a vonatkozásban is igaz Jézusnak az a mondata, hogy: *Aki hisz, annak minden lehetséges.* Még az is, hogy ne érezze lehúzó kötélnak azt, hogy felemeli a karját. Ha valaki nem élte meg annak, Jézus az biztos az volt. Mi is vagyunk azzal a lehetőséggel, hogy Jézusokká váljunk. Na, ezt ne hallja meg egy keresztény! Valójában azt mondja és jól kihangsúlyoztatók:

Egész munkád magja ez.

Felemeled a karod, nehezen, milyen nehezen. De miért szükséges, mire szükséges?

A feladathoz.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A. Kati: Hogy összekösse.

János: Én azt írtam magamnak, hogy felébredjünk. Az angyal tanításával élve, felébredsz az Isten bennünket az eredeti önmagunkra. A feladatra teremtett önvalónkra, ébredjünk rá. Márti mit szólsz hozzá?

Márti: Ez így van.

Kata: Az angyal használja azt a szót, hogy álomban van az ember itt a földön.

János: Hogyne! Bizonyos értelemben így is fel lehet fogni a létezésünket. Ha az ébredést ide behozzuk, így már érthető, hogy: *Egész munkád magja ez, hogy ébredj!*

Ildikó: Így van.

János: Ildikó akkor te olvasol.

Érted ezt?

L. Nem egészen.

- Mi az, ami nem világos?

L. A kötelek lefelé húznak és ezen kell dolgoznom?

- Gondold, hogy száz pont vagy!

Minden pont egy kötéllal a földhöz van kötve.

Száz pont.

Minden pont egy sugár Istenhez.

Az ember elfeledte az UTAT,

csak a száz kötelet érezte.

Balgatag módon szabadulni vágyott.

Nem vállalta.

János: Nagyon súlyos, furcsa, érdekes gondolatok ezek. Látszik is, hogy Livi nem érti, talán még azt sem érti, hogy milyen kötelek húzzák őt lefelé, amelyen dolgoznia kellene, hogy ne húzza lefelé. Ez jelzi azt, hogy valóban nem érti azt,

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

amit az angyal mond. Az angyal nem egészen bőbeszédűen magyarázza el neki, hogy miről is van itt szó, mit akar tanítani neki.

Gondold, hogy száz pont vagy!

Ezt át tudjuk-e mi látni, érteni? Lehetne mondani, hogy minden sejted egy-egy pont és ez mind-mind a földhöz van kötve. Hogyan? Nagyon egyszerű a válasz, mert már mondtuk.

Kata: Azzal, hogy ide született le a földre, anyagi testet öltve.

Timi: A szellem az anyagban jelent meg.

János: Így van. Mondhatjuk azt, hogy a hústestedet a szellem teljes mértékben átjárja?

Igen.

János: Mondhatom azt, hogy a szellemed a hústestedet teljes mértékben megjeleníti, amennyiben ezt az anyagvilág engedi? Így van. Tehát, ez egy egységet fogalmaz meg. Hogy hívtuk ezt?

Lélek, mert ő a hordozó.

János: Plusz a test hordozza a szellemet, mert ő a hordozó és nem választhatjuk el a lélektől. Ezért mondhatja, hogy:

Gondold, hogy száz pont vagy!

Ez így eléggé érthetővé válik, hogy minden egyes pontot, amit a szellem megjelenít az anyagban, az a földhöz van kötve azáltal, hogy az anyagba születettél, hogy az anyagban jelentél meg. Ez Jézus esetében is igaz volt e?

Kata: Hogyne! Hát Ő is az anyagba öltözött.

János: Mondjad Ildikó.

Ildikó: Igen, Ő is anyagba öltözött, ahogy mondta előttem a Kata.

János: Különbség mi lehet?

Ildikó: A lélek.

Ivett: Nála az anyag nem takarta el a szellemet.

János: De eltakarta, mert az emberek a hústestet látták, ezért is feszítették keresztre.

Ivett: Az Ő számára nem.

János: A kérdés az, hogy Jézus számára ez ugyan így a földhöz van-e kötve?

Kata: Nem. Ezért mondta, hogy Én és az Atya egyek vagyunk.

János: Ezzel mit akart mondani?

Kata: A szeretetet.

János: Mindig elfelejted, hogy ezt egy olyan zsidóknak mondja, akik az ószövetségen nevelkedtek, és érteniük kellett belőle.

Ildikó: Azt mondta volna szerintem, hogy Ő az Atya.

János: Ennyi, nem több. Én és az Atya ugyanaz, semmi többet. Sem szellemi, sem hústesti, semmi többet: Előttetek áll az Isten. Hústestben? Igen.

Timi: Az volt a különbség, ami itt van, hogy:

Az ember elfeledte az UTAT,

de Ő meg nem.

János: Ez azt jelenti az én számomra, amit most mondtál, hogy Jézusnál a szellem Úr volt az anyag felett, minden egyes pont felett. Amit itt most megfogalmaz az angyal, nem a pont diktált, nem feledte el az utat, nem súlynak élte meg. A föld nem tudta ebben a vonatkozásban megkötni. Ez nekünk is fennáll ez a lehetőség, csak át kell szellemíteni az anyagot. Csak hát az a végén van, odáig el kell jutni.

Kata: Pontról pontra. Egyes esetekben meg tudjuk tenni most is, de az a teljesség nincs még jelen, ami Jézusnál ott volt.

János: Felolvasom Pisti mit írt ide:

„Nagyon figyelj!

Egész munkád magja ez, **erre tanítunk.**

Érted ezt?

L. Nem egészen.

- Mi az, ami nem világos?

L. A kötelek lefelé húznak és ezen kell dolgoznom?

- Gondold **azt**, hogy száz pont vagy!

Minden ponton **egy** kötéllel a földhöz van kötve.

Mind a Száz ponton.

Minden pont, **egyben**, egy **kiinduló** sugár Istenhez.

Az ember elfeledte az UTAT, - **hogy, hogyan kösse össze az anyagot a szellemmel.**

csak a száz kötelet érezte., **mert az Istenhez kiinduló sugarat nem látja benne.**

Balgatag módon szabadulni vágyott. **Isten nélkül, kapcsolat nélkül.**

Nem vállalta.”

János: Tehát Pisti ezt írta. Itt befejezzük és a legközelebbi alkalommal innen folytatjuk. Az eddigiek alapján mondhatom ugye, hogy tisztán áll előttünk, hogy mit jelent az:

Minden pont egy kötéllel a földhöz van kötve.

Minden pont egy Sugár Istenhez.

Itt folytatjuk a következő alkalommal, hogy hogyan lehet az, hogy ami a földhöz köt, az ugyanakkor sugár lehetőség az Istenhez. Ennek a csodának, ennek a lehetőségnek a birtokában vagyunk. Az örömnép anyagunkban idáig jutottunk. Ildikó szeretnél-e mondani valamit?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ildikó: Így teremtett bennünket az Isten.

János: Nektek van-e mondanivalótok, akik itt vagytok?

Nincs.

János: Akkor elénekeljük a „Szeretet áradjon” című dalt és ezzel befejezzük az összejövetelet.

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István